

Sygn. akt V **GC 1085/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	stażysta Adrianna Nidzgorzka

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2018 r. w Toruniu

na rozprawie sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. T. kwotę 11929,85 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6480,51 zł (sześć tysięcy czterysta osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1085/17

UZASADNIENIE

Powód M. T. wniósł w dniu 23 września 2016 r. pozew o zapłatę kwoty 13.298 zł wraz z odsetkami od sum składających się na tę kwotę oraz kosztami procesu przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jako nabywca prawa do odszkodowania od poszkodowanego wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 marca 2014 r. w wyniku którego pojazd poszkodowanego został uszkodzony przez sprawcę, który był ubezpieczony u pozwanego w ramach OC, dochodzi aktualnie od pozwanego niezasadnie niewypłaconej części odszkodowania oraz kosztów sporządzenia opinii prawnej. Jak podał powód pozwany po zgłoszeniu szkody dokonał wyliczenia odszkodowania w sposób dowolny, stosując zaniżone stawki roboczogodzin do wysokości 50/50 zł/h, które odbiegają znacznie od występujących na lokalnym rynku, które wynosiły dla tego rodzaju pojazdów 100/110 zł/h. Co więcej zdaniem powoda pozwany zastosował bez żadnego uzasadnienia potrącenie wartości części w wysokości 60% i wypłacił odszkodowanie tylko w wysokości 8.600,20 zł, a jak wynika z wyceny zleconej przez poszkodowanego rzeczoznawcy prawidłowy łączny koszt naprawy pojazdu wynosi 21.199,11 zł.

W dniu 17 marca 2017 r. w tutejszym sądzie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu, który utracił moc z uwagi na wniesienie przez pozwanego sprzeciwu.

W sprzeciwie wniesiono o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda. Wskazał, że wysokość szkody wskazana przez powoda w zakresie kosztów oraz zakresu naprawy pojazdu nie jest uzasadniona. Sporządzona kalkulacja kosztów, to zdaniem powoda, symulacja hipotetycznych kosztów, które pozostają w całkowitym oderwaniu od stanu faktycznego, obejmująca zawyżone stawki roboczogodzin podczas gdy nie wiadomo nawet czy uszkodzony naprawił pojazd i gdzie, zakładająca oryginalne części podczas gdy nie wiadomo czy w ogóle takie były zamontowane w pojeździe. Pozwany podważył również dochodzenie przez powoda kosztów sporządzonej na jego zlecenie prywatnej opinii, z uwagi na to że uszkodzony już w toku postępowania likwidacyjnego przedstawił własną kalkulację, a sporządzenie kolejnej przez powoda było zbędne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 marca 2014 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego na skutek, którego uszkodzeniu uległ pojazd uszkodzany M. N. marki B. (...) o nr. rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był u pozwanego zakładu ubezpieczeń tj. (...) S.A. w W..

(okoliczności bezsporne)

W ramach postępowania likwidacyjnego pozwany nadał szkodzi nr (...), sporządził kalkulację naprawy auta i wydał decyzję o przyznaniu uszkodzowanemu kwoty 8.600,20 zł

(kalkulacja pozwanego – k. 27-30, decyzja – k. 25)

W dniu 8 kwietnia 2015 r. między uszkodzany a powodem doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności z tytułu odszkodowania przeciwko ubezpieczycielowi sprawcy szkody.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 9-12)

Powód jako nabywca wierzytelności zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji przedstawiającej koszt naprawy pojazdu, z której wynikało że wynosi on 21.199,11 zł brutto. Na jej podstawie wezwał ubezpieczyciela do zmiany decyzji odszkodowawczej i przyznanie odszkodowania w wysokości różnicy między powyższą kwotą, a kwotą wypłaconą. Pozwany odniósł się do wezwania negatywnie.

(dowód: prywatna kalkulacja- k. 18 - 24, odpowiedź na wezwanie – k. 25)

Rzeczywiste koszty naprawy samochodu wynosiły 20.530,05 zł.

(dowód: opinia biegłego wraz ze sporządzoną kalkulacją - k. 78-86)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, a także dowodu z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D..

Złożonym dokumentom Sąd dał wiarę w całości, ponieważ ich autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości. Nie oparł się jednak na ustaleniach poczynionych przez powoda w prywatnej ekspertyzie, przedmiotem której była ocena uszkodzeń samochodu i koszty ich naprawy. Opinia prywatna uzyskana przez powoda nie nadaje się do wykorzystania jako wiarygodny dowód w sprawie. Opinia ta została sporządzona poza toczącym się procesem, na zlecenie jednej ze stron, bez udziału strony przeciwnej i bez zapewnienia jej możliwości odniesienia się do czynności sporządzającego i sformułowanych wniosków. Przedstawioną ekspertyzę traktować należy zatem wyłącznie jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012r., II CNP 41/12 niepubl.) Jako dokument prywatny stanowi ponadto dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w

niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, niepubl.).

Na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. Sąd dopuścił na wniosek stron dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, na okoliczność rozmiaru uszkodzeń samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), po szkodzie z dnia 27 marca 2014 r. i wysokości kosztów naprawy tego pojazdu, a także na okoliczność możliwości naprawy przedmiotowego pojazdu według alternatywnych części.

Sąd dał w całości wiarę opinii biegłego sądowego S. D.. Biegły mgr. inż. S. D. jest długoletnim biegłym sądowym i sporządził na potrzeby tutejszego Wydziału dużą ilość opinii. Wszystkie opinie biegłego charakteryzowały się zawsze wnikliwością, rzetelnością i bezstronnością. Biegły posiada bardzo rozległą wiedzę z zakresu dziedziny, którą reprezentuje i potrafi w bardzo czytelny i przystępny sposób przedstawić trudne zagadnienia techniczne.

Biegły korzystając z specjalistycznego systemu dokonał kalkulacji naprawy auta w oparciu o stawki warsztatów nieautoryzowanych – 100 zł (neto) za prace blacharskie i lakiernicze, przy zastosowaniu cen nowych, oryginalnych części zamiennych pochodzących z dystrybucji producenta pojazdu- I kategoria dyrektywy (...) oraz pochodzących z dystrybucji producenta części – II kategoria dyrektywy (...). Określony w ten sposób koszt naprawy samochodu wyniósł 20.530,05 zł brutto. Biegły wskazał, że zastosowanie w pojeździe poszkodowanego części nowych i oryginalnych nie będzie prowadzić do zwiększenia wartości tego pojazdu w stosunku do stanu sprzed zdarzenia.

Strony nie ustosunkowały się do treści złożonej opinii.

Za bezsporny w przedmiotowej sprawie należało uznać fakt zaistnienia szkody w pojeździe marki B. (...) oraz fakt, że odpowiedzialność za szkodę jako ubezpieczyciel sprawy ponosi pozwany (...) S.A.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, że powództwo jest zasadne w zdecydowanej części.

Zgodnie z art. 822 §1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Poniesione przez posiadacza uszkodzonej pojazdu mechanicznego celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, przewidzianą w art. 361§2 k.c. Sąd Najwyższy w Uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 5/11 wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych

za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jak wskazał SN wynajęcie przez poszkodowanego pojazdu zastępczego będącego normlanym następstwem deliktu nie narusza obowiązku współdziałania wierzyciela z dłużnikiem określonego w art. 354 k.c. i odpowiada społeczno-gospodarcemu celowi tego uprawnienia oraz zasadom współżycia społecznego.

W niniejszej sprawie pozwany (...) S.A. w W. uznał swoją odpowiedzialność z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 27 marca 2014 roku, jednak kwestionował wysokość kosztów naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), które zostały wycenione przez powoda na kwotę 21.199,11 zł, podczas gdy zdaniem pozwanego koszty te wyniosły 8.600,20 zł i kwota ta już została wypłacona na rzecz poszkodowanego. Pozwany kwestionował zastosowanie przez powoda przy obliczaniu kosztów naprawy, zawyżonych stawek za roboczogodziny, a także zastosowanie przez niego cen oryginalnych części zamiennych.

Ustalając koszty naprawy uszkodzonego pojazdu Sąd oparł się przede wszystkim na wnioskach opinii biegłego, która nie została zakwestionowana przez strony. Powołany biegły określił koszty naprawy pojazdu na kwotę 20.530,05 zł brutto. Biegły wyjaśnił przy tym, że przy naprawie pojazdu zachodziła konieczność użycia nowych oryginalnych (pochodzących z I i II kategorii dyrektywy (...)) części zamiennych oraz że naprawa pojazdu przy użyciu innych części nie przywróciłaby pojazdowi poszkodowanego do stanu poprzedniego. Biegły zastosował w swoje kalkulacji średnie stawki roboczogodzin za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości po 100 zł netto za godzinę.

Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał faktycznych kosztów naprawy pojazdu, jednakże okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Odnosząc się do kwestii roszczenia powoda w części dotyczącej kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy w kwocie 700 zł, należało uznać, że zwrot z tego tytułu powodowi nie należy się. Zgodnie z treścią uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04 „Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może- stosownie do okoliczności sprawy- obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” Jak wynika z tezy to poszkodowany może domagać się zwrotu poniesionych kosztów ekspertyzy. Takie uprawnienie nie przysługuje z kolei nabywcy wierzytelności.

Podsumowując należy stwierdzić, iż roszczenie powoda było w dużej części uzasadnione. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. T. 11.129,85 zł, stanowiącą różnicę między odszkodowaniem należnym (20.530,05 zł), a wypłaconym (8.600,20 zł) tj. 11.929,85 zł.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) tj. z dnia 8 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 392).

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98§1-3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i wyłożył na stronę pozwaną, która przegrała sprawę w 90% obowiązek zwrotu na rzecz powoda wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu, a w tym: 665 zł z tytułu opłaty od pozwu, 998,51 zł tytułem kosztów sporządzenia przez biegłego opinii oraz 4.800 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego (w stawce aktualnej na dzień wniesienia pozwu) i 17 zł z tytułu opłaty administracyjnej od pełnomocnictwa